

מסורת הש"ס

(6) לקמן קט"ז: (ב) צ"ק קו.
לעיל ה: (ג) [לעיל ה, 7].
(ד) [שמות כב].

מוסף רש"י

[illegible]

השואל את הפרה פר

אלא חמשים. הוה ליה מודה מקלת וממייב שבויה על השאר ואיני יכול לישבע דאמר איני יודע: **קא משכתא לה.** עסק שבויה דמתניחין ירשא ב' פרות וסופא ב' ירשא קדאמי לרינא על היום ואז על השעה לא מיתוקמא בפרה אחת מעיקרא אלא ב' וממו חזי חובניה ב' ו' והלא מודה לו

בזאת שהיא מחוייב לו דמיה והיא המציאו להחמיר שנועה על השניה שנוען איני יודע אם חייב אם לאו ומתוך שאינו יכול ליטע משלם. ולהכי נקטו ונתנו תירוץ לו דלי בדקיהם גמל וקאמר ליה אחדא שקלא אחדא טיי יודע אם נשעת שאילה אם נשעת שכירות ה"ל ההיא דמורה הי"ל ואיכא מ"ד הי"ל פטור משנועה. וסויף דקטע פה חזק וסבר אמת ואיני יודע איזה מהן ממה משכחת לה עסק שנועה כשהיו מתחילה שלשה ומתו השנים בזאת מודה ששאלה הייתה וחייב בדמיה והיא מחייבת שנועה על השניה: **ולרמי ד' דאמר ד' שומרים כו'.** בשנועות האמורות בזה כגון ש"ח ליטע שנגנבה וס"ע ליטע שנגנבה ושאל ליטע שנתנה ממלכה צריך כפירה וכו' אלמא מדקאמר צעיק כפירה ולא אחרנין לריבין הוראה במקלט ש"מ אע"י דשיחא בזה שנועה שומרין בלא שום כפירה לא משביעין ליה שנועה שומרים עד דכפר כפירה אחריתי כגון להד"מ לא המוריה ולא לרדייה לא מחייב שנועה הכוראך בזה כפירה ואיני יודע לאו כפירה היא והא דרבא לית ליה אא"כ אמר לו חמשים יס וי' השניים מתקת להד"מ ומקטא איני יודע משכחת לעסק שנועה דמתי' רישא בג' פרות וסיפא דג'. למי כב' חתמא לא משמע ליה כי הוא זהו בלא כפירה כלומר זה אמת חזי להד"מ אבל זה איני חייב זה איני יודע אי נגב או שגבד כש"ח לא משמע ליה כי הוא זה:

חל

וילך ושמאל לעולם פטור הנשבע ופלו ר' אבא אדר"י ואדר"י
 איהו ר' ושמאל וכולו כנויה שמעם דפלי ר' אבא אדר"י ושמ
 דין כיהי מל' רז"י ב' משמע דפלי ר"ם פ' עיקר דקדיין גמ'
 דקדיל' הם דרבותיו שבעל ר' ושמאל רבותיו שבעל ר'
 דמיון דמחייב בעל דין שבעה ואי יכול לישבע יעמוד ממון בתק'
 ביד ב'. פ' ר"ח דנרני רבא בנאי לישנא אל מניני עיקרם
 (מ.) דלמר רבא רבא כותיבי דרבי אבא מש

צ.ת.

מן היתומים לדע"ג שדבועה דרבנן היא מחזק שאין יכולין ליטבע מפסדין ואין נוטלין ושמה הטעם הוא דבעילה מועטת יס לנו להקל על היתומים שלא להוציא ממון מהם והם דוקא אמרינן דעבד כרז ושמואל עבד ולא בעלמא כדאמר התם הכי דלא

א"ע"ג דשנגדו חזית מחוייב אלם
שנועה דרבנן אפ"ה מפסד היינו
משום ששנועה כל מחמת הנחב
שהיה חייב שנועה דלורייתא לכן
תשיבא גם תנבנע בדלורייתא ולחזי
נראה לר"י דא"כ היכי פריך הסם
דלר"ג דלמר זי איתא לדרבנן ושמואל
אי איתא זי לימא לימא ופריך זי איתא
איתא אלמא מפקסא ליה והא עבד
ר"ג עובדא דילקוין והא ר"ג מני
סבר שפיר לדרבנן ושמואל דהא אית
ליה נמי מתוך שאני יכול לישבע
המנוב מפסד לכן הו' דינא יחלוקין
השנועה חסדים וזלמן סברי רב
ושמואל וזי פריך אלמא מפקסא ליה
הא ר"ג ודאי אית ליה הא דרב
ושמואל הא לישנא דאם איתא איתא
לא משמע הו' דה"ל אדרבה למימר
אם לימא לימא אלמא מפקסא ליה
ועד ללמא דוקא בשנועה חסדים
דנאה לתובע שנועה מחמת נחב
דמחוייב שנועה דלורייתא קאמר ר"ג
מתוך שאני יכול לישבע מפסד
דכ"פ ר"ס ולא תשיבא לרב ושמואל
כדפרשית וזו הו' מוכח דרבנותו
שנבנל דלמרי חזרה שנועה לסיי
היינו רב ושמואל מכה היתומים מן
היתומים והלא תשיבא אפ"י ר' אבהו
וה"י ויוליין כסבור דרב ושמואל ר' אבהו
ושמואל יסבדו שפיר שנועה שנועה
למחוייב לה זי יחלוקין דקא סברי מי
שאני יכול לישבע מפסד אלמא
משמע דפשיטא ליה לגמרא דלר"י
אבהו אין חילוק אלם ל"ש אם נחב
מחוייב זי מוכח לעולם מתוך שאני

יכול אחד מהן ליטע משלם הנחשב
ושפומאל וכן מוכיח שפיר דרובותי דלמי חזרה שבויע לסימי
אל דקאמר רצא כוונתי דר' אבא מיסבדבר וכן רב ושמואל
דרבנתי שצבב רב ושפומאל סמך אפרק קמא דפסדדין (דף יז: וסא)
שפומאל דקדייל ושמעין להו נמי דס"ל אין אדם מוריש שבויע לבניו
והו"ל"ס להו בין מוצע לנחשב ודומק הוא: **דאמר** רבא מנה י'
ומיחו קלטו מרבתי עיקרה צברק כל הגשצנין (שטעטע דף
צבא מתוך שאלה יוכל ליטע משלם:

לן למימרו מן הדין בחשוד על השבועה אלא תקנו שיהא כנגדו נשבע ונוטל דבעינן אחר

כל אשר לו יהא מודה מקלם כמה שחייב ויחייב שנועה ומחנך
נגדו אבל הכל ובסוכה שליו יכול ליטעם לא מחמת שהוא חסד
ולטעם שנגדו: **משכחת לה** רישא ברתא וסיפא בתלח. הן
ז"ל וס' דלי (עירוב) עירוב כפרות משיב כאן וכן מביי ב' דליין
דכעני הים ר' חייא בר' אבא איי' יומקן ופליג אבריימא דרמי בר
נחמקו וליג' ר"ת ה"מ במלוה אבל בפקדון מעט ומעט אבל ריב"א
א"ל בפקדון דהיינו טענת אונס מעט ומעט דלין חזירו מיכר
הכל דקטעין שוכר בדרכה ממה אבל איני יודע אם בשעת שאלה
דהיינו טענה דנאנסו לא בעי הדולחא מ"מ מה שטוען איני יודע
ומיפ"א ב"י דהשתא איכל חדא הדולחא ויהא מחוייב שנועה ליטעם
לגול דנשבע בדרכה ממה אין להשיבו דכפרשיט במתני' ולפר"ת
ב' פרות וכו' חייא חדא הדולחא ומדא דכפירה היינו אותה שטוען
בדרכה ואי"מ ב' כ"י נכסיהא הדולחא ונכסיהא דליני יודע דליני
זה השמע דליני כפירה וסדא מלכד אותה שנועה בעי שלם פירך
אנסו ולא דמי' בהגזל קמא (ז"ל בש"ס ר"ת דלין לא היה לך
אני כמו לך) בריקן ור"ת חייא בר' יוסף היי' פליג
עוד דף מב' (ז"ל) זה אומר עד היזו זה אומר עד החלון וסלע
בעי (אלא) כפירה ודולחא ואי"מ ור' יומקן היי' פליג אמתני'
לדאמורא מינה אליביה דר' יומקן דבאמר ברש' אלו טריפות
אונסין בדמיון מתני' דהכל ומיהו קשה לפר"ת פליג בפקדון
ה' לו ולכר הוה ולכר יהודה פריך דלין בעי פרות הדולחא ויהי טופר
הא לפר"ת כיון דליכא הדולחא לא מיחייב שנועה אפי' טענת נאנסו
דלי' ולפי' ריב"א אחא בפשיטות וי"ל דההיא שנועה מדרבנן דמדרבנן
דליני יודע הו' כפירה דכפרשיט לריב"א וכן מפרש ר"ת הדין
ננסו לאו שנועה בעי דהיינו מדרבנן דליכא שנועה מדרבנן קודם
שנועה

עין משפט
נר מצוה

לֵב א מִי פִי־ד מִהֲלִי
טוֹעַן וְנִטְעַן הִלְלָה ו
סִמְךָ עֲשֵׂן לֵב טוֹשִׁיעַ חִיָּה
סִי עַה סִפִּי יִי:
לֵב ב מִי פִי־ג מִהֲלִי
שֶׁאֵלֶה וּפִקְדוֹן הִלְלָה
ד סִמְךָ עֲשֵׂן לֵב טוֹשִׁיעַ
חִיָּה סִי שִׁמְה סִפִּי אִי:
לֵד ג מִי שֶׁס טוֹשִׁיעַ שֶׁס
סִפִּי בִי: